

2003-04-24

Yttrande över Framtida finansiell tillsyn (SOU 2003:22)

1. Inledning

Sveriges riksbank har beretts tillfälle att yttra sig över slutbetänkandet "Framtida finansiell tillsyn", SOU 2003:22, från utredningen om Finansinspektionens roll och ansvar.

Utredningens betänkande är inte huvudsakligen avsett att leda till ny lagstiftning. Istället förs en principdiskussion om utformningen av den framtida finansiella tillsynen, vilken utmynnar i ett antal förslag. Riksbanken har därför valt att dela upp sitt remissyttrande i två delar. I den första ger Riksbanken sina synpunkter på de förslag som utredningen lägger fram, i den andra förs ett principiellt resonemang om utformningen av och kraven på den framtida finansiella tillsynen. Där belyses även den rollfördelning som idag råder mellan Finansinspektionen (FI) och Riksbanken, en rollfördelning som kan behöva omprövas i ljuset av bland annat de nya förutsättningar som utredningen beskriver i sin rapport. Riksbanken är angelägen om att diskussionen om frågor kan fortsätta.

2. Riksbankens synpunkter på utredningens förslag

Riksbanken delar utredningens problem- och situationsbeskrivning:

- Den finansiella tillsynen kommer i framtiden att ställa *högre krav* på tillsynsmyndighetens kompetens (Basel 2, EU-krav, komplexare finansiella institutioner och produkter).
- En rad lagförslag kommer att ställa *ökade krav* på tillsyn generellt (Basel 2, nya IAS-regler, tillsyn av revisorer och revisionsföretag, ökad uppföljning av självreglerande organ m.m.).

Riksbanken stödjer även utredningens huvudsakliga förslag om att FI:s arbete tydligare ska inriktas på de grundläggande samhällsekonomiska målen och om ökad fokusering på kärnverksamheten. Härutöver önskar Riksbanken särskilt framhålla vissa aspekter på ett antal av utredningens förslag:

- - Att lägga över statistikansvaret för finansräkenskaperna till SCB är en förändring som Riksbanken stödjer. Förutom att det möjliggör för FI att inrikta sitt arbete mer på kärnverksamheten, förbättrar det sannolikt kvaliteten och effektiviteten i statistikproduktionen genom att en myndighet har det samlade produktionsansvaret för den statistik som rör finansräkenskaper, nationalräkenskaper m.m.
  - Riksbanken delar utredningens slutsats att insiderutredningar bör göras i endast en myndighet. Enligt Riksbankens mening bör en sådan myndighet ha såväl polisiär som finansiell- och marknadsexpertis. För att möjliggöra för FI att i högre grad intensifiera arbetet med sina huvudaktiviteter, bör myndigheten inte organisatoriskt läggas alltför nära FI.
  - Riksbanken har inga invändningar mot förslaget att överlåta till PRV att föra register över vissa kategorier av mindre finansiella företag och undanta dessa från tillsyn. Dessa företag kommer alltså att omfattas av särskild reglering, även om de inte står under tillsyn. Därför är det viktigt att möjligheterna att ingripa mot dessa företag inte minskar eller glöms bort. Eftersom FI har ett konsumentskyddsuppdrag är det viktigt att FI har kvar möjligheten att ingripa mot dessa bolag, eftersom företagen erbjuder produkter som ibland riskerar att förväxlas med produkter från företag som står under tillsyn. Ingripandemöjligheten bör inte flyttas över till PRV då detta ligger utanför denna myndighetens naturliga verksamhet.
  - Enligt Riksbanken är det viktigt att FI, som utredningen föreslår, behåller ansvaret för redovisningsfrågor som är specifika för finansiella företag. Ett viktigt motiv för detta är att regleringen av banker i allt högre utsträckning, såsom Basel 2-kraven, bygger på vissa synsätt på redovisning av finansiell verksamhet, vilka inte i alla hänseenden sammanfaller med dem för annan verksamhet.
  - Riksbanken delar utredningens förslag att FI inte bör ha någon tillsynsroll vad gäller revisorer och revisionsföretag.
  - Riksbanken delar utredningens förslag att FI ska ha kvar ett konsumentskyddsansvar, även om inriktningen på FI:s arbete kommer att förskjutats mot stabilitetsskyddet. Som utredningen påpekar berörs allt fler privatpersoner direkt av utvecklingen inom de finansiella marknaderna och komplexiteten i produkterna blir allt större. För att upprätthålla konsumentskyddet krävs en insyn i de företag som erbjuder finansiella tjänster, ett område där FI alltid kommer att ha ett försprång visavi t.ex. Konsumentverket. Riksbanken stödjer utredningens förslag om diskussioner mellan berörda myndigheter på konsumentområdet i syfte att tydliggöra rollfördelningen. Enligt Riksbankens uppfattning om en dylik rollfördelning har FI en viktig roll i att öka kunskapen om finansiella produkter och tjänster samt för att främja genomlysningen av finansiella institut. FI har genom sin roll även kompetensen att göra avvägningen mellan konsumentintresset och stabilitetsintresset, i de fall en sådan intressekonflikt uppstår.
  - Riksbanken stödjer utredningens förslag om ökad finansiering via avgifter. Detta ger en tydligare koppling mellan de avgifter som tas ut och de tjänster FI levererar och ökar därmed kravet på effektivitet i FI:s arbete. Riksbanken förordar även en generellt ökad grad av avgiftsfinansiering av FI:s verksamhet. Detta är en internationellt rekommenderad väg att gå, bl.a. i syfte att stärka myndighetens

operationella oavhängighet gentemot statsmakterna (Se t.ex. Baselkommitténs Core Principles for Effective Supervision).

- Riksbanken stödjer förslaget att tillsätta en utvärderingsgrupp, en s.k. practitioners panel, för att utvärdera FI:s arbete. En förutsättning för att gruppens arbete ska ge avsedda effekter är dels att den ges rollen att kritiskt granska FI:s verksamhet och fritt föra fram sina synpunkter, dels att branschen är beredd att tillvarata möjligheten som en sådan grupp erbjuder genom att seriöst utvärdera FI:s arbete, givet dess uppdrag.
- I konsekvens med att Riksbanken delar utredningens beskrivning och bedömning av de ökade krav som kommer att ställas på myndigheten delar Riksbanken även utredningens bedömning om att ytterligare resurser måste tillföras FI. Personalförstärkningar bör omfatta såväl antalet anställda som kompetensen hos de anställda.

3. Principiella synpunkter på den framtida finansiella tillsynen

Riksbanken och FI delar målet om att verka för ett säkert och effektivt finansiellt system, och kompletterar i hög utsträckning varandra i det arbetet. Därför ligger det i Riksbankens intresse att statens samlade finansiella tillsyn är organiserad på ett så effektivt sätt som möjligt och att FI har de resurser och den kompetens som krävs.

Som utredningen nämner sker en snabb utveckling inom det finansiella systemet och en rad lagförslag kommer att få återverkan på hur den finansiella tillsynen ska bedrivas. Samtidigt har kunskapen om finansiell stabilitet och effektivitet flyttats framåt genom de senaste årens forskning och myndighetsarbete. Givet den korta tid som utredningen har haft till sitt förfogande har den inte haft möjlighet att lyfta fram, än mindre fullt ut belysa, samtliga aspekter av vikt för utformningen av den framtida finansiella tillsynen. Riksbanken tillsammans med FI och andra berörda parter behöver därför vidareutveckla synen på en rad frågeställningar om den framtida finansiella tillsynen, och hur den ska organiseras. Nedan lyfts dessa frågeställningar fram i syfte att stimulera en sådan diskussion. En röd tråd i frågeställningarna gäller inriktningen av FI:s reglerings- och tillsynsarbete. Å ena sidan måste verksamheten ges ett klart fokus, dvs. målet att uppnå systemstabilitet genom att säkra stabiliteten i de enskilda instituten, systemen och funktionerna. Å andra sidan finns ett antal områden, bl.a. marknadstillsyn, konsumentfrågor och effektivitetsfrågor, som inte kan lämnas utanför reglering och tillsyn, låt vara att dessa områden inte nödvändigtvis i sin helhet behöver skötas av FI.

Systemstabilitet

En av huvudpöängerna i utredningen är att FI:s tillsyn mer uttalat än hittills ska utgå från de grundläggande samhällsekonomiska målen, bl.a. att minska risken för att finansiell instabilitet leder till samhällsekonomiska störningar. Detta görs enligt utredningen i första hand genom att värna systemstabiliteten. Utifrån ansatsen att systemproblem uppstår i de enskilda instituten, lägger utredningen fokus på tillsynen av dessa. På sidan 29 konstaterar utredningen t.ex. "Att följa de enskilda finansiella företagen när det gäller organisation,

■ kapitalstyrka och riskhantering är därför tillsynens kärna, både vad avser systemstabilitet och konsumentskydd...”

Den beskrivning som utredningen gör av förutsättningarna för att bevara systemstabilitet kan behöva utvecklas när det gäller hur och varför stabilitetsproblem uppstår och hur samhället bör arbeta för att minska risken för problem.

Stabiliteten i det finansiella systemet vilar enligt Riksbankens syn på tre ben:

- Det första benet är *de enskilda institutens stabilitet*. Det är detta som utredningen fokuserar på och lyfter fram som det som ska tillses. Finansiella institut, i första hand banker, riskerar att vara instabila vilket motiverar stabilitetstillsyn av enskilda institut ("institutstillsyn"). Anledningen till risken för instabilitet i banker är enkelt uttryckt att deras finansiering som regel har kort löptid och snabbt kan försvinna samtidigt som deras tillgångar har lång löptid och inte snabbt kan realiseras.
- Det andra benet är *systemrisken*. Systemrisken är det förhållandet att när ett institut har problem är risken högre att även andra institut också har, eller får, problem. Systemrisken är huvudförklaringen till att det finansiella *systemet* är instabilt och den utgör grunden för behovet av "systemtillsyn" (till skillnad från "institutstillsyn"). Systemrisken har flera förklaringar; instituten har kreditexponeringar mot varandra genom t.ex. lån eller värdepappershandel, instituten deltar i betalningssystemet och har därmed likviditetsexponeringar mot varandra, och slutligen har instituten (bankerna) likartade exponeringar och verksamhet och riskerar därmed att samtidigt drabbas av samma problem om dessa har sin grund i makroekonomiska händelser eller andra omvärldsfaktorer. En ytterligare förklaring till systemrisken är att omvärlden känner till den, och när problem uppstår i ett institut tenderar att agera som om även andra institut har problem, oavsett om de faktiskt har det eller ej. Detta beteende förstärker systemrisken och riskerar att vara självuppfyllande.
- Det tredje benet utgörs av den *finansiella infrastrukturen*. Denna består av de system som finns för handel, clearing och avveckling för betalningar och värdepappershandel. Väl utformade system minskar risken för att problem sprids från de finansiella marknaderna, mellan instituten eller att infrastrukturen själv orsakar problem genom t.ex. driftstörningar.

Det första benet utgör den självklara kärnan i FI:s arbete. Problem i de stora finansiella instituten, framförallt de största bankerna, är det största hotet mot den finansiella stabiliteten från ett institutperspektiv. Därför välkomnar Riksbanken utredningens förslag att FI ska inrikta sitt arbete mot de större finansiella instituten. Därutöver har FI en roll i reglering och tillsyn av ben två och tre. Inom dessa två kategorier verkar även Riksbanken för stabilitet och effektivitet. Därför är det viktigt med ett fortlöpande samarbete och en tydlig ansvarsfördelning mellan myndigheterna.

Riksbanken har genom sitt uppdrag att främja ett säkert och effektivt betalningsväsende en löpande övervakning av funktionerna i det finansiella systemet. De från samhällets synpunkt skyddsvärda *funktionerna* i det finansiella systemet är betalningsförmedlingen, kapitalförsörjningen och riskhanteringen. Ur ett funktionsperspektiv är inte de enskilda instituten centrala utan de uppgifter de utför. Därför ligger Riksbankens fokus i första hand

■ på risken att flera institut samtidigt får problem så att funktionen hotas. Riksbankens övervakning av den finansiella sektorn är med andra ord inriktad på systemrisken.

Riksbanken övervakar även systemstabiliteten genom att följa och utvärdera den finansiella infrastrukturen. Som ytterst ansvarig för likviditeten i betalningssystemet utför Riksbanken en löpande övervakning av RIX,¹ liksom av den till RIX kopplade finansiella infrastrukturen såsom VPC, Bankgirocentralen och Stockholmsbörsen. Detta sker parallellt med Riksbankens löpande utvärdering av den finansiella infrastrukturens effektivitet som berörs nedan.

Enligt Riksbankens mening utgör tillsynen av den finansiella infrastrukturens funktioner en egen form av tillsyn som inte konceptuellt kan inkluderas i marknadstillsynen. Marknadstillsyn är inriktad på beteenden, informationsspridning och produkter som förekommer på de finansiella marknaderna, vilket är väsensskilt från infrastrukturen som gäller utformningen av system för handel och betalningar.

Med ovanstående resonemang vill Riksbanken belysa att det krävs mer än tillsyn av de finansiella instituten för att bevara stabiliteten i det finansiella systemet. Detta sker redan idag och FI och Riksbanken kompletterar varandras tillsyn och övervakning genom att inrikta sitt arbete på sina respektive kompetensområden. Därigenom täcker FI:s och Riksbankens arbete de viktigaste faktorerna för systemstabiliteten. FI och Riksbanken har under det gångna året arbetat med att förtydliga sina respektive roller i arbetet med finansiell stabilitet, liksom i arbetet med det andra gemensamma målet - finansiell effektivitet. Denna rollfördelning kan fortlöpande behöva utvecklas och anpassas till nya förutsättningar i den finansiella sektorn. För att ytterligare förbättra rollfördelningen och arbetet med de gemensamma målen behövs ökad förståelse av sambanden mellan institut, system, infrastruktur, finansiella marknader och funktioner.

Framtida tillsyn av finansiella institut

I framtiden kommer det att ställas allt högre krav på att FI inför de enskilda instituten kan motivera den tillsyn myndigheten utför. Bakgrunden är som utredningen påpekar i första hand de nya Basel-reglerna. Dessa medför dels ett helhetsgrepp i tillsynen där de enskilda instituten bedöms utifrån uppfyllandet av kvantitativa och kvalitativa regler, dels att instituten ges ett ökat ansvar att utveckla risk- och kontrollsystem medan FI har att utvärdera dessa och deras tillämpning utifrån varje instituts särdrag. Detta ger en helt ny form av relation mellan instituten och FI. Exempelvis kommer FI inte kunna besluta om att godkänna eller underkänna riskhanteringssystem enbart på tekniska grunder utan måste ha ingående kunskap om verksamheten och organisationen i vilken systemet ska implementeras. För att besluta om eventuella extra kapitalkrav för individuella institut kommer FI vara tvungen att i grunden förstå hur dessa arbetar. Bankledningarna i sin tur kommer att ställa större krav på FI att i förhand förmedla den tankeram som ligger till grund för beslut om godkännande av modeller eller extra kapitalkrav, för att kunna prioritera utvecklingsprojekt och undvika lösningar som inte kommer att godtas av FI. För att möta de finansiella institutens krav på förutsägbarhet, behöver FI utveckla en tydlig tankeram om tillsynens mål och kriterier, samt tillsynens utformning. FI måste även ha en utvecklad tankeram i sina internationella kontakter, såväl med myndigheter som banker med gränsöverskridande verksamhet.

---

¹ Driften av RIX hanteras i Riksbanken, men i en från övervakningen helt separat enhet.

■ De nya Baselreglerna gäller banker och värdepappersinstitut. De kan dock ses som exempel på en utveckling av tillsynsarbetet som även kommer att omfatta andra kategorier av institut såsom försäkringsbolag. Även i dessa fall pågår en omläggning av tillsynen i riktning mot en mer kvalitativ tillsyn och där större krav ställs på ett nära och kontinuerligt samarbete mellan instituten och FI.

Marknadstillsyn

Det finansiella systemets stabilitet och effektivitet gynnas av välfungerande finansiella marknader. Bredare och djupare marknader skapar förutsättningar för en effektivare hantering av kapital, likviditet och risker. Genom en bättre riskspridning i det finansiella systemet kan bankerna exempelvis bättre stå emot en konjunkturnedgång med åtföljande ökade låntagarfallissemang, genom att riskerna är spridda inte enbart till de långivande bankerna utan även till investerare på t.ex. värdepappersmarknaderna. Konsekvenserna för ekonomin av problem i banksektorn blir dessutom mindre om alternativa kapitalförsörjningskanaler finns. Internationella studier visar att länder med välutvecklade finansiella marknader har större chanser att klara sig från svåra bankkriser eller har lättare att hantera de kriser som ändå kan uppstå. Troligen utgör marknadstillsynen en förutsättning för marknadernas trovärdighet hos investerarna och andra parter, vilket – allt annat lika – ökar marknadernas bredd och djup.

Som utredningen påpekar utgör marknadstillsynen ett jämförelsevis nytt område som för in delvis nya element och aspekter i den finansiella tillsynen. Motiven för marknadstillsyn och hur denna utformas är därmed heller inte lika utvecklade som t.ex. för stabilitetstillsynen. I dagsläget motiveras marknadstillsyn i hög utsträckning med behovet av förtroende för de finansiella marknaderna, och utredningen tycks i huvudsak, i linje med det givna mandatet, definiera FI:s roll inom marknadstillsynen utifrån ett antal centrala EU-direktiv. Riksbanken anser att denna utgångspunkt är för snäv. För att bättre motivera marknadstillsynen och för att ge den en tydlig inriktning är detta ett område som bör utredas vidare. Även frågan om var marknadstillsynen ska bedrivas bör lämnas öppen. Givet att man inte inkluderar tillsynen av den finansiella infrastrukturen i begreppet marknadstillsyn, är det lite som förenar marknadstillsynen med FI:s övriga tillsynsarbete. Marknadstillsynen blir med denna smalare definition snarlik FI:s konsumentskyddsuppgift och eventuellt kan man tala om investerarskydd snarare än marknadstillsyn.

Detta blir ännu tydligare om man ser till de internationella minimistandarder som finns för marknadstillsyn. Dessa sammanfattar vad som idag anses ingå i marknadstillsynen. I standarderna ingår olika föreskrifter avseende tillsynen av institut (t.ex. värdepappersinstitut) och andra aktörer (såsom mäklare), marknader och börser. Föreskrifternas syfte är konsumentskydd och att säkra välfungerande marknader snarare än systemstabilitet. Vidare finns riktlinjer (codes of conduct) för handelsregler och liknande, t.ex. att reglerna för handel med vissa finansiella instrument ska vara striktare när motparten är en privatperson än när den är en professionell investerare, att minoritetsintressen ska skyddas, och om utformningen av regler för att förhindra insider-handel och prismanipulation. Dessutom tar standarderna upp myndigheternas uppgift att övervaka att instituten, handeln och marknaderna inte missbrukas och att, om så ändå sker, utreda överträdelserna och i förekommande fall rapportera till polis eller domstol. En viktig internationell standard har till syfte att förhindra penningtvätt i det finansiella systemet.

■ Hur tillsynen av de olika delarna i marknadstillsynen ska utformas bör vara en öppen fråga. Det kan noteras att man nyligen i Nederländerna beslutat att dela tillsynsansvaret så att en myndighet svarar för "prudential regulation and supervision" (det som utredningen benämner stabilitetstillsyn) medan en annan svarar för "business conduct" (vilket närmast motsvarar marknadstillsyn). I mandatet för tillsynsmyndigheten i Storbritannien ges konsumentskyddet en framträdande roll inom marknadstillsynen. Båda exemplen visar att marknadstillsynen i många avseenden anses vara artskild från stabilitetstillsynen.

Effektivitet

I regeringens nuvarande förordning med instruktion för FI pekas effektiviteten i det finansiella systemet ut som ett av huvudmålen för FI vid sidan av stabiliteten och konsumentskyddet. I utredningen tonas dock effektivitetsmålet ned till förmån för stabilitetsmålet, vilket bl.a. tar sig uttryck i förslaget att i instruktionen för FI stryka begreppet "effektivitet" som ett huvudmål. Detta gör effektiviteten till ett underordnat mål eller eventuellt en restriktion för stabilitetsarbetet. Det är dock viktigt att effektivitetsfrågor som har tydlig anknytning till FI:s mål om stabilitetsskydd och konsumentskydd ges en framträdande plats i tankeramen för FI:s verksamhet. Utredningen hade tydligare kunnat lyfta fram hur arbetet med effektiviteten ska ske framöver. Ny teknik och ökad internationalisering öppnar stora möjligheter för ökad effektivitet i det finansiella systemet, i vissa fall till kostnad av högre systemrisk. Detta är ett område där FI tydligare behöver formulera sina ställningstaganden och avvägningar. En ensidig inriktning på stabilitetsaspekterna riskerar att leda till överreglering till men för den finansiella sektorns effektivitet och dess förmåga att bidra till den ekonomiska tillväxten i landet.

Effektiviteten är ytterligare ett område där Riksbankens och FI:s arbetsområden är nära angränsande och där en tydlig rollfördelning är angelägen. Effektivitetsaspekterna är särskilt tydliga i den finansiella infrastrukturens utformning eftersom infrastrukturen kännetecknas av skalfördelar och en tydlig avvägning mellan stabilitet och effektivitet. Inom infrastrukturområdet sker en snabb utveckling, såväl tekniskt, juridiskt som analytiskt. Den framtida tillsynen av den finansiella infrastrukturen, såväl ur ett stabilitets- som effektivitetsperspektiv är ett område som utredningen inte närmare behandlar, men som kommer att ställa nya och högre krav på myndigheterna med ansvar för dessa frågor. Detta kommer att leda till ett behov av ökade insatser och nytänkande.

Krishantering

Ett område som inte tas upp i utredningen är FI:s roll vid hanteringen av banker som har problem. Lagstiftningen bör innehålla ett sortiment som är bredare än idag av möjliga åtgärder som FI kan vidta mot problembanker, inklusive sanktionsåtgärder såsom kännbara straffavgifter. Det är också viktigt att FI, liksom Riksbanken och Finansdepartementet, vidareutvecklar sin tankeram för krishantering samt gör praktiska förberedelser. I Banklagskommitténs slutbetänkande finns tankegångar och förslag som kan utgöra en utgångspunkt. Som en följd av de finansiella företagens internationella integration, varom mer nedan, får krishanteringsfrågorna i ökad utsträckning internationella aspekter vilket leder till ytterligare komplexitet. Riksbanken stödjer den aktiva roll FI tagit i frågor om

- internationellt samarbete kring krishantering mellan tillsynsmyndigheter och, i vissa fall, även centralbanker i olika länder.

Internationaliseringen

Ett annat område med stor betydelse för den framtida finansiella tillsynen rör de allt oftare gränsöverskridande finansiella instituten, som dessutom tenderar att bli sektoröverskridande, så kallade finansiella konglomerat. Med eller utan ett svenskt deltagande i EU:s valutaunion är det troligt att den nuvarande trenden med finansiella institut som är aktiva och ofta stora i flera olika länder håller i sig.

I ett hypotetiskt fall då den svenska marknaden endast utgör en mindre del av de i Sverige verksamma bankernas verksamhet och särskilt ifall dessa banker inte har Sverige som hemmamarknad, kommer FI att stå inför nya arbetsformer och frågeställningar. Institutens svenska verksamhets stabilitet är i det läget beroende av hela koncernens stabilitet. Att kontrollera denna stabilitet faller enligt internationella regler på tillsynsmyndigheten i institutets hemland enligt principen om hemlandstillsyn. På motsvarande sätt blir FI ansvarig för att utöva tillsyn av den verksamhet som finansinstitut med hemvist i Sverige bedriver i andra länder. Allt eftersom fler institut etablerar sig över landgränserna och de i vissa fall har betydande, kanske systemviktig, verksamhet i andra länder har principen om hemlandstillsyn börjat ifrågasättas. En anledning är att världlandsmyndigheten kan känna oro över om hemlandsmyndigheten tillräckligt prioriterar tillsynen av instituten i världlandet.

En annan utveckling är att finansiella tjänster och produkter utbjuds och handlas över landgränserna utan motsvarande institutsetableringar, t.ex. via internet (s.k. "e-banking").

Ovan beskrivna utvecklingstendenser ställer nya krav på tillsynen, så att denna kan bedrivas på ett enhetligt sätt, oavsett i vilket land som det finansiella institutets huvudkontor är beläget och vilken tillsynsmyndighet som har ansvaret för tillsynen. Utredningen belyser detta i första hand ur ett resursperspektiv vad det gäller deltagande i olika internationella arbetsgrupper och utvecklandet av samarbetsformer med myndigheter i länder där de i Sverige verksamma bankerna har sin hemvist. Detta är dock endast en del av frågan. Utvecklingen kommer dessutom att kräva nytänkande exempelvis när det gäller vilka medel och möjligheter FI har för att värna stabiliteten och effektiviteten i det svenska finansiella systemet och om det framöver ens är möjligt eller relevant att tala om ett svenskt system.

På direktionens vägnar:

Lars Heikensten

Kerstin Alm

I beslutet har deltagit: Lars Heikensten (ordförande), Eva Srejber (förste vice ordförande), Villy Bergström, Lars Nyberg, Kristina Persson och Irma Rosenberg.

Föredragande har varit: Göran Lind och Tomas Flodén.

